

Arrest

nr. 123 957 van 15 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 26 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. RONSE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Peul origine. U woonde echter zo goed als uw hele leven in Gambia, meer bepaald in het district Tabacoroad in Banjul. U verhuisde samen met uw familie naar Gambia omwille van het werk van uw vader. U haalde er uw middelbaar diploma. U verklaart dat uw zus (R.), geboren in 1990, gedwongen werd te huwen met (S.J.). Zij kwam om in een auto-ongeluk toen ze op 12 februari 2011 haar man probeerde te ontvluchten omdat die haar slecht behandelde. Zij laat een driejarige dochter, (A.), achter die momenteel bij haar vader verblijft. U verklaart dat (S.) zijn dochter verregaand deed besnijden. Uw zus zou zich hier tegen verzet hebben maar ze kon niets doen. Enkele maanden na het overlijden van uw zus, eind december 2011, vernam u van uw ouders dat u met haar echtgenoot zou moeten trouwen. (S.) wou de investeringen die

hij al in uw familie had gedaan niet verloren zien gaan. U weigerde dit huwelijk omwille van zijn gedrag en omdat u niet van deze man houdt. Uw ouders wilden daar echter niets over horen omdat (S.) een welgestelde man is. Bovendien verklaart u al sinds 2010 een relatie te hebben met (A.A.J.), een Guinees staatsburger die in Gambia verblijft. Toen u dit huwelijksaanzoek kreeg bracht u uw ouders op de hoogte van uw relatie. Dit baatte echter niet en de voorbereidingen voor uw huwelijk gingen verder, de huwelijksdatum werd vastgelegd op 28 juli 2012. U zag geen andere oplossing om dit huwelijk te voorkomen dan zwanger te worden van uw vriend. Eind mei, begin juni 2012 werd u uiteindelijk zwanger. Eind juni 2012 vertrok u desondanks naar Guinee om uw huwelijk verder voor te bereiden. U verbleef er bij uw tante (D.) in Labé. Zij ontdekte dat u zwanger was omdat u moest braken en voortdurend moest spuwen. Zij belde daarop onmiddellijk naar uw vader om hem in te lichten en uit schrik voor de straf die u boven het hoofd hing besloot u te vluchten. U ging naar de zus van uw vriend, (B.), en zij hielp u om Labé te verlaten en naar Conakry te gaan. U verbleef van juli 2012 tot februari 2013 bij een vriendin van haar in de gemeente Matam, te Conakry. Toen u hoorde dat uw toekomstige echtgenoot mensen inzette om u te zoeken in Conakry besloot u het land te verlaten. Deze vriendin (C.) regelde uw reis en op 3 februari 2013 kwam u aan in België, waar u twee dagen later asiel aanvraagde. Op 4 maart 2013 beviel u van uw dochter (M.-B.) te Eupen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de geboorteakte van uw dochter (nr 2013/119 dd 14.03.2013); een lidkaart van Gams van u en uw dochter (dd 19.06.2013); schoolattesten van de SOS Hermann Gmeiner Technical Senior Secondary School; uw geboorteakte (nr 038 dd 29.10.1993) en een gecertificeerde kopie van 18.04.2013 en een medisch attest in verband met besnijdenis van u en uw dochter (dd 07.05.2013 en 19.04.2013) neer. U verklaart deze documenten te hebben ontvangen via de echtgenoot van de zus van uw vriend, die ze op haar buurt kreeg van uw broer (M.). U heeft ook de enveloppe waarin u deze documenten ontving bij.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest gestraft te worden door uw vader en uw toekomstige echtgenoot. U vreest gestenigd te worden omdat u zwanger werd van een man die uw echtgenoot niet is. Daarnaast vreest u dat uw dochter niet in vrijheid zal kunnen leven omdat zij een buitenechtelijk kind is en dat zij zal besneden worden door uw toekomstige echtgenoot.

Uit uw verklaringen blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw sororaatshuwelijk met (S.J.), de weduwnaar van uw op 12 februari 2011 overleden zus (R.). Eind december 2011 werd u op de hoogte gebracht dat tussen (S.) en uw familie werd afgesproken dat u met hem zou trouwen. U verklaart dat dit huwelijk om geld draaide, uw ouders willen dat u met hem trouwde zodat hij uw familie financieel zou vooruit helpen. (S.), op zijn beurt, wou met u huwen zodat de investeringen die hij al in de familie had gedaan niet verloren zouden zijn (gehoorverslag CGVS dd 15.07.2013 p.23-24). U verklaart dat u uw ouders vertelde dat u niet met hem wou trouwen maar dat zij daar geen oren naar hadden. U moest uw ouders respecteren en gehoorzamen indien u succesvol wou zijn in het leven. U kon niet weigeren, anders zou u gestraft worden. Niemand in uw familie steunde u bij uw verzet (gehoorverslag CGVS dd 15.07.2013 p.24-25). Tussen de aankondiging van uw huwelijk en de afgesproken huwelijksdatum op 28 juli 2012 is een tijdsverloop van meer dan zes maanden, het is uiterst vreemd te noemen dat u in die periode nagenoeg niets heeft ondernomen. U verklaart wel geprobeerd te hebben dit te melden bij de autoriteiten maar die verklaarden u niet te kunnen helpen gezien het om een familiale kwestie ging en u geen Gambiaans staatsburger bent (gehoorverslag CGVS dd 15.07.2013 p.25). Dat u het lef zou hebben gehad om deze stap te ondernemen om de overheid te informeren maar daarna gedurende deze periode van meer dan zes maanden voorafgaand aan uw huwelijksdag op geen enkele andere manier enig verzet meer uitte tegen uw aanstaande huwelijk, ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van het op handen zijnde gedwongen huwelijk. Ondanks het feit dat u zwanger was en u weigerde met deze man te huwen vertrok u bovendien in juni 2012 vrijwillig naar Guinee om dit huwelijk te regelen. U verklaart hiertoe gedwongen te zijn geweest en hiermee te hebben ingestemd omdat het in Gambia niet mogelijk zou zijn om onder te duiken eenmaal de zwangerschap werd ontdekt. Het is weinig aannemelijk dat u zich hierbij op geen enkele manier verzette. Ter verklaring van dit gebrek aan verzet zou men het door u al eerder aangehaalde argument kunnen opwerpen dat binnen uw cultuur men de beslissing van de ouders respecteert en hen gehoorzaamt en niet tegensprekt (gehoorverslag CGVS dd 15.07.2013 p.19 en p.24). Dit argument blijft echter niet overeind gezien u door uw relatie met (A.A.) en uw geplande zwangerschap al blijk geeft van rebellie tegenover uw ouders. Sterker nog, u geeft zelf aan dat u hen door deze zwangerschap moedwillig kwaad wil berokkenen en bewust tegen hun wet in wil gaan (gehoorverslag CGVS dd 15.07.2013 p.31). Dat u op dit cruciaal moment hun beslissing zonder enig verzet inwilligt is dus bijzonder onwaarschijnlijk.

Voorts blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (SRB – Guinee, les pratiques du lévirat et du sororat – juli 2012) dat een sororaatshuwelijk enkel voorkomt wanneer de overleden zus nog jong is, wanneer er jonge kinderen in het spel zijn en wanneer de man welvarend is. Er wordt daarbij, in het belang van de kinderen, een zus aangesteld om de kinderen van de overledene te beschermen en te voorkomen dat zij worden opgevoed door een vreemde. Het voorstel tot huwelijk komt daarbij voornamelijk van de familie van de overledene, hoewel ook de echtgenoot dit kan voorstellen indien hij de herinnering aan zijn overleden vrouw wil levendig houden. De vrouw kan dit bovendien weigeren maar loopt daarbij het risico als een schande voor de familie te worden aanzien. Het is daarbij merkwaardig dat u bereid bent om buitenechtelijk zwanger te worden, terwijl u beseft dat u daarmee het risico loopt gestraft te worden door uw familie (gehoorverslag CGVS dd 15.07.2013 p.25 en p.31-32), maar anderzijds u zich zo goed als niet verzet tegen dit huwelijk. Bovendien blijkt dat ook uw verklaring dat uw schoonbroer dit huwelijk voorstelde (gehoorverslag CGVS dd 15.07.2013 p.23) terwijl hij geen goede relatie had met uw zus en zij hem ontvluchtte (gehoorverslag CGVS dd 15.07.2013 p.19 en p.24) niet strookt met deze informatie. U erkent verder dat een dergelijk sororaatshuwelijk niet vaak voorkomt in Guinee (gehoorverslag CGVS dd 15.07.2013 p.27) maar geeft als enige reden voor het feit dat u werd gedwongen te huwen de welstand van deze man op, volgens u was er geen enkele andere reden waarom men zou willen dat u met hem huwde (gehoorverslag CGVS dd 15.07.2013 p.24). Dat u daarbij de dochter die uw zus achterliet onvermeld laat zorgt ervoor dat er verder kan getwijfeld worden aan het feit dat u werkelijk dreigde uitgehuwelijkt te worden aan de weduwnaar van uw zus. Deze tegenstellingen met de gangbare praktijken in verband met een sororaatshuwelijk zorgen ervoor dat de waarachtigheid van het door u aangehaalde gedwongen huwelijk onderuit wordt gehaald.

De enige oplossing die u vervolgens kon bedenken om dit huwelijk te vermijden was om zwanger te worden van uw vriendje (A.A.) (gehoorverslag CGVS dd 15.07.2013 p.27). Het is echter ongeloofwaardig dat deze zwangerschap tot doel diende dit sororaatshuwelijk te voorkomen gezien u blijkt te beseffen dat u daarmee nog een groter onheil over u uitroept. Als u werkelijk enige vrees zou koesteren om uitgehuwelijkt te worden is het onwaarschijnlijk dat u er eerst voor zorgt dat u uw familie nog meer tegen u in het harnas jaagt en dan pas overweegt om te vluchten in plaats van onmiddellijk te overwegen het land te verlaten. Temeer gezien u de reactie van uw familie op uw zwangerschap niet afwacht. Indien deze zwangerschap gepland was om dit huwelijk te vermijden valt toch minstens te verwachten dat u de reactie van uw familie afwacht om na te gaan of u uw doel heeft bereikt. U besloot echter onmiddellijk weg te lopen zonder de reactie van uw vader te kennen, in de veronderstelling dat hij u zou willen vermoorden (gehoorverslag CGVS dd 15.07.2013 p.32). U vertrok onmiddellijk nadat uw tante uw vader had opgebeld om hem in te lichten over uw zwangerschap en werd bijgevolg op geen enkel moment persoonlijk bedreigd door uw vader noch door uw schoonbroer (gehoorverslag CGVS dd 15.07.2013 p.31).

U slaagde er niet in uw aanstaande sororaatshuwelijk aannemelijk te maken, zodat er ook geen geloof kan worden gehecht aan uw vrees voor vervolging vanwege uw familie omdat u dit vermeende huwelijk zou hebben ontvlucht. U verklaart uit een wahhabitisch milieu afkomstig te zijn (gehoorverslag CGVS dd 15.07.2013 p.32 en dd 09.10.2013 p.3-4). Dit is echter weinig geloofwaardig. In de eerste plaats aangezien u uw buitenechtelijke relatie met (A.A.) kon verderzetten zonder dat u daar ernstige problemen door ondervond. U verklaart enkel dat het binnen een dergelijke cultuur niet normaal is om een vriendje te hebben en u dit moet verbergen (gehoorverslag CGVS dd 15.07.2013 p.27). U zou echter geen moeite gedaan hebben om uw relatie daadwerkelijk verborgen te houden omdat u van hem hield en bereid was de straf te verdragen (gehoorverslag CGVS dd 15.07.2013 p.29). Het is uiterst onwaarschijnlijk dat u daar binnen een dergelijke strikte cultuur zo licht zou over gaan. Bovendien is het weinig geloofwaardig dat er, gezien het door u geschetste strikte milieu, zo laks werd gereageerd toen zij vernamen dat u al geruime tijd een relatie had. Zij zouden enkel een vloek over u uitgesproken hebben zodat u niet succesvol zou zijn in de toekomst, maar daarna kon u toch met uw vriend in contact blijven. U zou vanaf dan enkel nog telefonisch contact hebben gehad met (A.A.), maar gezien u zwanger geraakte geeft u toe dat u hem nog stiekem kon zien (gehoorverslag CGVS dd 15.07.2013 p.33). Het is verder bijzonder opmerkelijk dat u er binnen een dergelijk milieu in slaagde deze relatie zo lang verborgen te houden. U verklaart zo goed als dagelijks naar zijn huis te gaan wanneer u van school kwam en u was in staat afspraakjes met hem te maken (gehoorverslag CGVS dd 15.07.2013 p.29-30). Dat dit mogelijk was buiten het medeweten van uw familie wijst er niet op dat u onder strikt toezicht stond en geen vrijheid genoot binnen uw gezin. Bovendien stroken verschillende van uw verklaringen niet met uw vermeende strikt religieuze afkomst. Zo beweert u dat er strenge kledingvoorschriften waren maar kon u wel het schooluniform dragen, namelijk een rok tot onder de knie (gehoorverslag CGVS dd 09.10.2013 p.5), maakte u in 2012 uw middelbaar onderwijs af en wou u zelfs nog verder studeren (gehoorverslag CGVS dd 15.07.2013 p.3-4 en dd 09.10.2013 p.14) en kon u geregeld uitgaan (gehoorverslag CGVS dd 15.07.2013 p.30). Deze vaststellingen zorgen ervoor dat er geen geloof kan

worden gehecht aan de streng religieuze achtergrond van uw familie en bijgevolg ook niet aan uw vrees dat zij u, vanuit deze overtuiging, zouden stenigen bij een terugkeer naar uw land van herkomst (gehoorverslag CGVS dd 15.07.2013 p.34).

Daarnaast kunt u niet aannemelijk maken dat zij daadwerkelijk naar u op zoek zijn. U heeft op geen enkel moment persoonlijk bedreigingen ontvangen, gezien u al vluchtte zonder de reactie van uw familie op uw zwangerschap af te wachten. U verklaart dat uw vriend (A.A.) ook op de vlucht is omdat hij dezelfde straf zou riskeren als u (gehoorverslag CGVS dd 15.07.2013 p.10). In juli 2012 werd hij aangevallen door uw familie omdat zij hem als de oorzaak van de problemen beschouwen, hij kon echter aan hen ontkomen (gehoorverslag CGVS dd 15.07.2013 p.15). Daarna maakte hij tot aan uw vertrek uit Conakry geen vermelding meer van enige noemenswaardige problemen. Zelf verbleef u in die periode tot aan uw vertrek ondergedoken in Conakry. Ook u werd in die periode niet meer gecontacteerd of op enige manier bedreigd (gehoorverslag CGVS dd 15.07.2013 p.14). Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging in uw land van herkomst. Hoewel u verklaart dat de zus van uw vriendje u nog steeds zegt dat er naar u wordt gezocht (gehoorverslag CGVS dd 09.10.2013 p.2-3), kan dit allerminst worden beschouwd als een objectieve en geloofwaardige getuigenis.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw gedwongen sororaatshuwelijk en daaruit volgend uw vrees voor represailles van uw familie en schoonbroer omwille van het feit dat u dit huwelijk ontvluchtte.

Wat betreft uw buitenechtelijk kind met uw vriend is er geen reden om aan te nemen dat u ten gevolge hiervan een fundamentele vrees zou dienen te koesteren. Uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat buitenechtelijke kinderen onheus bejegend kunnen worden en dat vooral meisjes die zonder wettelijke vader opgroeien het ook nog op latere leeftijd moeilijk zouden kunnen hebben, bijvoorbeeld om te huwen (SRB, 'Guinée Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage', Cedoca, juni 2012, p. 11-12). Daartegenover wordt evenwel niet uitgesloten dat 'elle pourra toujours trouver un mari en dépit des difficultés' (SRB, 'Guinée Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage', Cedoca, juni 2012, p. 12). Terwijl uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal naar voren komt dat buitenechtelijke kinderen in Guinee slachtoffer kunnen worden van uitsluiting, blijkt uit dezelfde informatie eveneens dat er zich een mentaliteitswijziging voltrekt in stedelijke milieus wat ook uw leefomgeving is. Met name blijkt dat 'les enfants nés de ces relations [hors mariage] sont acceptés tant par la communauté que par les parents de la jeune fille mère (...) il est un fait que les mentalités ont changé' (SRB, 'Guinée Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage', Cedoca, juni 2012, p. 12; 9). Conakry telt vandaag dan ook tal van kinderen die opgroeien hetzij zonder vader hetzij zonder moeder, bijvoorbeeld omdat ze buiten een huwelijk zijn geboren of omwille van een scheiding van hun ouders (SRB, 'Guinée Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage', Cedoca, juni 2012, p. 9). Kortom, in tegenstelling tot wat u wil doen uitschijnen kan allerminst zonder meer worden aangenomen dat uw in België geboren dochter verstoken zal blijven van kansen bij terugkeer naar Guinee. Meer nog, aangezien u over een zelfstandige persoonlijkheid beschikt en u een zekere graad van scholing blijkt te hebben genoten (gehoorverslag CGVS dd 15.07.2013 p.3 en dd 09.10.2013 p.3) kan redelijkerwijs worden aangenomen dat u weldegelijk voldoende weerbaar bent om uw dochter te behoeden tegen de mogelijke nadelige gevolgen die ze zou kunnen ondervinden omwille van het feit dat ze buiten het huwelijk werd geboren. U kon bovendien niet overtuigen dat uw familie disproportioneel zou reageren op uw buitenechtelijk kind, aangezien al werd aangetoond dat u niet uit een dergelijk strikt islamitisch milieu afkomstig blijkt te zijn noch kon geloof gehecht worden aan het feit dat uw familie of uw schoonbroer nog naar u op zoek zouden zijn. Daarenboven kan men er van uitgaan dat u bij een terugkeer nog steeds beroep kan doen op de familie van uw vriend, die u ook hielp om het land te verlaten en waar u nog steeds in contact mee staat.

Wat, tot slot, betreft uw vrees voor de besnijdenis van uw dochter kan er geen geloof worden gehecht aan het risico dat zij zou lopen. Gezien u verklaarde dat deze besnijdenis de wil is van (S.), waarmee u zou gedwongen worden te huwen (gehoorverslag CGVS dd 15.07.2013 p.34), en u er volgens bovenstaande argumenten niet in slaagde dit op handen zijnde huwelijk aannemelijk te maken, ontbreken de omstandigheden waarin uw dochter zou worden blootgesteld aan het risico besneden te worden. Bovendien bewees u al eerder, door een buitenechtelijke relatie aan te gaan en daarbij zwanger te geraken, dat u in staat bent om u te verzetten tegen uw familie en op die manier dus de mogelijkheid heeft om uw dochter te beschermen tegen een eventuele besnijdenis. U verklaart veelvuldig dat besnijdenis een onderdeel uitmaakt van uw cultuur en dat u niet in staat bent om daar tegen in te gaan (gehoorverslag CGVS dd 09.10.2013 p.8-9). Uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt echter dat er zich in Guinee langzamerhand een mentaliteitswijziging voltrekt met betrekking tot het besnijden van meisjes. Hoewel de prevalentiegraad van besnijdenis in Guinee bij vrouwen tussen 15 en 49 jaar oud volgens de laatste officiële cijfers uit 2005 niet minder dan

96 percent bedraagt, dient in rekening te worden gebracht dat dit cijfermateriaal dateert van ruim acht jaar geleden. Recent onderzoek op het terrein leert dat er zich sindsdien een belangrijke afname van dit fenomeen voordeed. Zo stelden meerdere gesprekspartners werkzaam in de gezondheidssector tijdens een gezamenlijke missie van de Belgische, Franse en Zwitserse asielinstanties in Guinee in november 2011 vast dat er zich in de afgelopen jaren een daling van het prevalentiecijfer van deze traditionele praktijk voltrok (Rapport de mission en République de Guinée (29 octobre – 19 novembre 2011), Cedoca, maart 2012, p. 18). De in augustus 2011 gepubliceerde onderzoeksresultaten van het project ESPOIR (een consortium bestaande uit Pathfinder International, Tostan en PSI Guinée, financieel gesteund door USAID) reflecteerden dezelfde bevindingen. Voor deze studie werden in geheel Guinee 4407 personen tussen 18 en 55 jaar oud bevestigd, die minstens één dochter tussen 4 en 12 jaar oud onder hun hoede hadden. De mannen en vrouwen die deelnamen aan dit onderzoek verklaarden dat meer dan de helft van hun dochters niet besneden waren (50,7%), waarbij een beduidend hoger percentage werd opgetekend in Conakry (69,1%) en Moyenne Guinée (63,4%). In lijn hiermee verklaarde Dokter Morissanda Kouyaté op 13 februari 2013 op Radio France Internationale (RFI) tenslotte dat 'la tendance est à la baisse partout dans le monde où la pratique existe. Les derniers chiffres montrent que les pays les plus hostiles (...) comme la Guinée (...) aujourd'hui se retrouvent au bas de l'échelle, avec une réduction de plus de 20%' (SRB, Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF), Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p. 8-9).

Zodoende kan redelijkerwijs worden besloten dat in het bijzonder de jongere generatie in steden almaar minder aan de traditionele praktijk van besnijdenis wordt blootgesteld. Daarenboven blijken meer en meer ouders, in het bijzonder in stedelijke gebieden en in intellectuele kringen wat ook uw leefwereld is, immers niet langer te willen dat hun dochter besneden wordt en zijn ze in staat de noodzakelijke omstandigheden te creëren om de besnijdenis van hun dochter te verhinderen tot ze meerderjarig is (SRB, 'Guinée – Les mutilations génitales féminines (MGF)', Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p. 17-18). In het licht van deze informatie en gelet op uw achtergrond als een zelfstandige, mondige en geschoolde vrouw, kan redelijkerwijs worden verwacht dat u voldoende weerbaar bent om in te gaan tegen familiale en/of sociale druk om uw dochter te laten besnijden. Er is volgens informatie van het Commissariaat-generaal geen sprake van fysieke bedreiging of discriminatie op het gebied van werk of vervolging door de autoriteiten omwille van het weigeren van een besnijdenis. Te meer omdat u in Conakry woont en omwille van de beslissing uw dochter niet te laten besnijden niet het voorwerp zou uitmaken van pesterijen. Uit bovenvermelde informatie blijkt tevens dat ouders die in de stad wonen niet formeel bedreigd worden, noch dat ze worden gediscrimineerd op het niveau van werk of dat ze worden vervolgd door de overheid (SRB, 'Guinée – Les mutilations génitales féminines (MGF)', Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p. 18). Bovendien blijkt uit deze informatie dat de Guinese autoriteiten actief strijden tegen de besnijdenissen door sensibiliseringscampagnes en preventiecampagnes die worden gevoerd in samenspraak met internationale organisaties (waaronder de Wereldgezondheidsorganisatie) en nationale organisaties (CPTAFE, TOSTAN, PLAN Guinée, CONAG-DCF, AGBEF...) evenals met de Ministeries van Gezondheid, Sociale Zaken en Onderwijs. Dit komt met name tot uiting door didactische modules die binnenkort bestemd zijn voor de scholen, seminaries voor de religieuze verantwoordelijken, deelnemen aan een dag van nultolerantie op 6 februari, campagnes met affiches in de stad en in de ziekenhuizen, en berichten via de radio. Uw verklaring dat u nog nooit iets opving van deze initiatieven en campagnes (gehoorverslag CGVS dd 15.07.2013 p.22 en dd 09.10.2013 p.11), hoewel u geruime tijd in Conakry verbleef, ondermijnt ernstig uw algehele geloofwaardigheid en wijst er op dat u zich een minder geïnformeerd en geëmancipeerd profiel probeert aan te meten.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen.

Wat betreft de door u voorgelegde geboorteakte van uw dochter (nr 2013/119 dd 14.03.2013) kan gezegd worden dat dit document geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen.

Wat de door u neergelegde geboorteakte (nr 038 dd 29.10.1993) en een gecertificeerde kopie van 18.04.2013 betreft, deze bevat geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document.

Wat betreft de door u voorgelegde schoolattesten van de SOS Hermann Gmeiner Technical Senior Secondary School kan gezegd worden dat uw schoolloopbaan in het kader van deze beslissing geenszins betwijfeld wordt.

Ook legde een medisch attest neer (dd 07.05.2013) waarin wordt vermeld dat u een besnijdenis type II onderging. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat herbesnijdenis in Guinee enkel aan de orde is in twee zeer

specifieke gevallen tijdens de herstelperiode na de eerste besnijdenis. Met name na een 'medische besnijdenis' of na een oppervlakkig uitgevoerde besnijdenis is herbesnijdenis mogelijk. Wel kan ook een echtgenoot een tweede besnijdenis vragen. Dit doet zich evenwel enkel voor in zeer uitzonderlijke situaties en wanneer het om minderjarigen gaat (SRB, 'Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)', Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p. 12). Uit geen van uw verklaringen blijkt dat u zich bevindt in één van bovenvermelde situaties waarin herbesnijdenis tot de mogelijkheden behoort. Zodoende zijn er goede redenen om aan te nemen dat u niet zal worden herbesneden.

Het medisch attest van niet-besnijdenis op naam van uw jongste dochter toont ten slotte aan dat zij niet is besneden, hetgeen hierboven op geen enkel moment wordt betwist.

De door u voorgelegde documenten van GAMS Belgique tonen enkel aan dat u contact opnam met deze organisatie, maar doet geen afbreuk aan bovenstaande conclusies.

De door u voorgelegde zending van DHL toont slechts aan dat u een zending uit Guinee ontving, maar doet geen afbreuk aan bovenstaande conclusies.

U legde tot slot geen documenten neer die ons toelaten uw reisweg te controleren.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie die in uw land heerst, zijn de verschillende informatiebronnen die werden geraadpleegd het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Er werden inderdaad mensenrechtenschendingen begaan door de veiligheidstroepen van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van de parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen zijn rustig verlopen op 28 september 2013 en er viel sindsdien geen enkel belangrijk incident te melden. De voorlopige resultaten geven de regeringspartij als overwinnaar aan. De klachten van de oppositie over ongeregelde daden worden momenteel onderzocht door het Hooggerechtshof. Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlands of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt het bestaan aan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen enkele gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen, moeten we derhalve wel besluiten dat we in Guinee momenteel niet in een situatie zitten die onder het toepassingsveld valt van artikel 48/4, §2 (zie informatiefarde van de landen, COI Focus "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid", oktober 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en artikel 1, (2) van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (Handvest), van artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag (IVRK), van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster merkt in het algemeen op dat verweerder geen rekening hield met het feit dat zij en haar dochtertje behoren tot een kwetsbare groep. Zij verwijst naar de definitie van kwetsbaar persoon in

artikel 1, 12° van de vreemdelingenwet en stelt dat overeenkomstig het arrest M.S.S. tegen België en Griekenland van het EHRM, overeenkomstig richtlijn 2011/95/EU en overeenkomstig artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS (PR CGVS), met hun kwetsbare positie rekening had moeten worden gehouden. Verweerder kan niet betwisten dat verzoekster jong is, slechts middelbaar onderwijs heeft genoten, een besnijdenis type II heeft ondergaan en recent moeder werd van een buitenechtelijk en onbesneden kind. Verweerder heeft met deze specifieke omstandigheden, die hen kwetsbaar maken, geen rekening gehouden. Ter volledigheid verwijst verzoekster naar artikel 24 van het Handvest en artikel 3 van het IVRK, zoals uitgelegd door het VN Kinderrechtencomité. Volgens haar zijn deze principes geschonden door de bestreden beslissing.

Verzoekster betoogt dat verweerder ten onrechte oordeelde dat zij niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verweerder twijfelt ten onrechte aan haar identiteit. Verzoekster deed al het mogelijke om documenten neer te leggen. Zo legde zij haar geboorteakte neer en voegt zij deze tevens bij het verzoekschrift (bijlage 4). Bovendien nam verweerder in het verleden een beslissing die, hoewel deze inmiddels werd ingetrokken, stelde dat de neergelegde documenten, waaronder de geboorteakte, feiten betroffen die niet werden betwist. Verzoekster voegt deze beslissing en de beslissing tot intrekking bij het verzoekschrift (bijlagen 2 en 3). Zij benadrukt voorts dat zij coherente en gelijklopende verklaringen aflegde, zodat verweerder geen reden heeft om aan haar identiteit te twijfelen.

Verzoekster betoogt coherente en duidelijke verklaringen te hebben afgelegd en stelt dat het voordeel van de twijfel moet worden toegekend. Zij geeft een algemene uiteenzetting inzake de bewijslast in asielaanvragen en stelt dat ten onrechte geen geloof wordt gehecht aan haar gedwongen huwelijk met S.J. Zij stelt dat zij in de periode waarin haar wordt verweten dat zij geen verzet uitte tegen het huwelijk slechts achttien jaar was. Bovendien blijkt uit het gehoor dat zij aan haar familie meermaals liet weten dat zij tegen het huwelijk was doch wilde haar familie niet luisteren. Verder trachtte verzoekster de hulp in te roepen van de autoriteiten, meer bepaald de Gambiaanse politie, maar wilden deze haar niet helpen. Verzoekster hield zes maanden voortdurend vol in haar verzet en zocht hulp bij de overheid. Aldus kan haar niet worden verweten dat zij onvoldoende deed om zich te verzetten. Toen zij merkte dat haar verzet niet zou helpen, besliste zij om zwanger te worden van haar vriend. Bij de beoordeling van deze beslissing moet rekening worden gehouden met haar leeftijd en met het gegeven dat zij voorheen op alle manieren haar verzet kenbaar maakte en dat haar familie haar zus eerder niet hielp wanneer deze werd mishandeld. Het is in deze context niet vreemd dat zij, naarmate het huwelijk naderde, geen andere uitweg zag dan zwanger worden om het huwelijk te vermijden. Eens verzoekster ontdekte dat zij ook daadwerkelijk zwanger was, drong het besef door dat zij ernstig gestraft zou worden. Verweerder kan de zwangerschap en de geboorte van verzoeksters dochtertje op zich niet ontkennen. Het kan verzoekster, gelet op haar angst voor de straf, niet worden verweten dat zij de reactie van haar familie niet afwachtte. De reactie van haar tante bevestigde haar vrees. Zij zag dus wel deze reactie en wist ook dat haar vader haar met de dood bedreigde toen haar relatie uitkwam en haar mishandelde.

Dat zij in juni 2012 vrijwillig naar Guinee ging om het huwelijk te regelen, wijt verzoekster aan het gegeven dat vluchten in Gambia geen optie was en het besef dat zij niet voortdurend ondergedoken kon leven. Zij zou medische zorg nodig hebben wegens haar zwangerschap en zich op straat moeten begeven, zodat haar familie en deze van de man die zij diende te huwen haar zou kunnen opsporen. Hierbij moet rekening worden gehouden met de geografische en demografische kenmerken van Gambia zoals deze blijken uit de informatie bij het verzoekschrift (bijlage 9). De etnische groepen zijn er sterk verbonden. Verzoekster ging naar Guinee omdat zij de verandering in haar lichaam begon op te merken, ervan uitging dat haar familie de zwangerschap zou opmerken en verwachtte dat het huwelijk daardoor niet zou doorgaan. Haar zwangerschap was dus het ultieme verzetsmiddel.

Verzoekster gaf, gevraagd naar de beweegredenen van haar familie voor het huwelijk, enkel financiële redenen en liet het dochtertje van haar zus onvermeld omdat het enige wat haar familie voortdurend opwierp de rijkdom van S.J. was. In tegenstelling met wat verweerder beweert, is verzoekster op de hoogte van de praktijk van gedwongen huwelijken. Zo wist zij dat haar moeder problemen kon krijgen en wordt dit ondersteund door objectieve informatie in bijlage bij het verzoekschrift (bijlage 10).

Waar verweerder geen geloof hecht aan haar streng religieuze achtergrond en deze van haar familie, voert verzoekster aan dat zij tijdens het gehoor aangaf dat zij haar relatie voor het eerst vermeldde toen zij met het huwelijksvoorstel werd geconfronteerd. Zij hield deze voordien verborgen en verweerder verwijt haar onterecht dat zij licht over de relatie ging. Verzoekster en haar vriend vermeden het om

overdag samen te worden gezien. Een tweetal keren per maand ging verzoekster heimelijk naar haar vriend om 's avonds uit te gaan. Verder reageerde haar familie niet laks doch spraken zij een vloek uit wanneer zij op de hoogte kwamen van de relatie. In de lokale cultuur is dit een zware straf. Verder bedreigde en mishandelde haar vader haar. Dat verzoekster nadien haar relatie zomaar kon verder zetten is niet correct. Zij gaf tijdens het gehoor aan dat zij bang werd, enkel nog telefonisch contact had met haar vriend en na maanden van enkel telefonisch contact eind mei, begin juni, besloot haar vriend enkele malen op te zoeken om zwanger te geraken. Verzoeksters overige verklaringen zijn coherent met de opvattingen van wahabieten, en dit inzake hun strikte opvolging van de sharia, de bedekkende kledij voor vrouwen, de specifieke kledij voor mannen, het verbod op muziek en de beleving van het gebed. Verzoeksters antwoorden worden bevestigd door de informatie bij het verzoekschrift (bijlagen 11 en 12). Tevens kon zij uitgebreid antwoorden op het verschil tussen wahabieten en moslims en bevat het dossier geen informatie waaruit blijkt dat haar verklaringen ter zake incorrect zijn.

Verzoekster stelt aannemelijk te hebben gemaakt dat zij werd gezocht. Zij ontving bedreigingen van haar vader bij het vernemen van haar relatie en zag de reactie van haar tante. Het is logisch dat zij de reactie van haar vader niet afwachtte. Waar verweerder verwijst naar de situatie van haar vriend, stelt verzoekster dat deze in juli 2012 thuis werd aangevallen, wegluchtte naar het huis van een vriend en er ondergedoken bleef. Hij vertelde haar niets meer over andere problemen. Na haar vertrek trachtte zij nieuws te verkrijgen doch de zus van haar vriend meldde dat deze spoorloos was verdwenen. De situatie van haar vriend kan dus niet worden ingeroepen om te stellen dat men haar niet meer zoekt. De bewering dat verzoekster tijdens haar verblijf te Conakry niet meer werd gecontacteerd of bedreigd strookt niet met het gehoorverslag. Verzoekster gaf herhaald aan dat zij werd gezocht toen zij ondergedoken zat en zij werd door de zus van haar vriend ingelicht dat zij nog steeds wordt gezocht.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster slachtoffer werd van vervolging en zij kan hierbij niet rekenen op de bescherming van de Guineese overheid. Verzoekster verwijst naar een passage uit het bij het verzoekschrift gevoegde Algemeen Ambtsbericht Guinee van maart 2013 omtrent de gebrekkige rechtsbescherming en over de mogelijkheid van vrouwen om discriminatie en geweld binnen gezinsverband aan te klagen (bijlage 13). Ook in een recent rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada (bijlage 10) wordt de situatie van gedwongen huwelijken en de moeilijkheid voor vrouwen om rechtshulp te zoeken uitvoerig besproken. Doordat verzoekster het huwelijk weigerde, zwanger werd van een buitenechtelijk kind en geen bescherming kan krijgen werd haar lot bezegeld. Haar familie is diep religieus en zelfs indien dit niet zo zou zijn, dan nog blijkt uit voormelde informatie dat een weigering van een gedwongen huwelijk betekent dat zij geen plaats meer heeft in het gezin. Haar hele gezin steunde het gedwongen huwelijk zodat zij geïsoleerd is en geen andere mogelijkheid had dan te vluchten. Zij moest denken aan het leven van haar buitenhuwelijks kind.

Verzoekster stelt tevens een gegronde vrees te koesteren als alleenstaande moeder van een buitenechtelijk dochtertje. Als dusdanig bevindt zij zich in een kwetsbare positie, hetgeen blijkt uit een recent rapport van Asyls dat bij het verzoekschrift wordt gevoegd (bijlage 14). Ook de informatie van verweerder bevestigt dat het dochtertje van verzoekster gestigmatiseerd zal worden. Verzoekster, behorend tot de Peul, zal niet kunnen rekenen op de steun van haar familie, nog sterk gebonden aan tradities en geloof. Volgens haar blijkt uit de landeninformatie van verweerder dat haar vrees reëel is dat zij uit de familie zal worden verstoten. Verzoekster kan door de zus van haar vriend niet worden opgevangen. Zij zou immers steeds ondergedoken moeten leven om te vermijden dat zij zou worden gevonden. Bovendien woont de zus van haar vriend in Labé, net als haar familie.

Verzoekster citeert een passage uit het Algemeen Ambtsbericht Guinee van maart 2013 en leidt hieruit af dat van een alleenstaande jonge moeder van een babydochter en met beperkte scholing niet mag worden verwacht dat zij zich elders in Guinee zou vestigen. Verder is er voor alleenstaande moeders geen afdoende bescherming door de overheid en wordt dit bevestigd in de informatie van verweerder. Dat zij een buitenechtelijk kind heeft moet als verzwarend element in rekening worden gebracht. Verzoekster verwijst naar een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het is duidelijk dat rekening moet worden gehouden met de maatschappelijke en persoonlijke context van verzoekster, hetgeen niet is gebeurd.

Verzoekster voert daarnaast een vrees voor vervolging aan in hoofde van haar dochtertje en wegens een besnijdenis. Zij betoogt dat een omkering van de bewijslast moet plaatsvinden omdat zij zelf in het verleden reeds werd besneden. Verzoekster verwijst naar het standpunt van UNHCR dat besnijdenis ressorteert onder artikel 1 van het Verdrag van Genève en voert aan dat, gezien zij in het verleden werd besneden, artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet moet worden toegepast. Dit artikel beantwoordt aan

de inhoud van de kwalificatierichtlijn 2004/83. Het is bijgevolg aan verweerder om aan te tonen dat dergelijke vervolging zich in de toekomst niet meer zal voordoen.

Verweerder stelt ten onrechte dat geen geloof kan worden gehecht aan de vrees voor besnijdenis van haar dochtertje. Uit het voorgaande blijkt dat aan verzoeksters gedwongen huwelijk niet kan worden getwijfeld. Haar vrees voor een besnijdenis van haar dochter is dan ook reëel. S. was voor besnijdenis, zijn vrouwen waren ook besneden en voor besnijdenis en S. onderwierp zijn eigen kinderen reeds aan dezelfde behandeling. Verzet zou niet baten gezien ook haar zus zich hiertegen vergeefs verzette. Zowel S. als verzoeksters familie waren voor besnijdenis en sloegen het verzet in de wind. Alle meisjes in haar familie waren besneden. Verzoekster legde tijdens de gehoren coherente en duidelijke verklaringen af over de sociale, culturele en familiale druk door haar familie. Verder legde zij uit dat haar moeder weigerde te luisteren naar eventuele tegenargumenten. De vrees is *in casu* nog dwingender gelet op de persoonlijke omstandigheden, namelijk het hebben van een buitenechtelijk kind. Verzoekster betoogt dat niet mag worden verwacht dat zij tegen de druk ingaat.

Zelfs indien haar vrees voor een gedwongen huwelijk niet geloofwaardig is, dan nog stelt verzoekster dat moet worden onderzocht of er in haar hoofd en in hoofd van haar dochter sprake is van een vrees voor vervolging of ernstige schade, en dit omwille van de wijdverbreide praktijk van besnijdenis in Guinee. Zij verwijst naar een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij stelt dat de vrees voor besnijdenis moet worden onderzocht in het licht van de maatschappelijke situatie in Guinee. Ter volledigheid voegt zij tevens informatie toe inzake de situatie in Gambia. Het is duidelijk dat minstens haar vrees voor de besnijdenis van haar dochtertje gegrond is. Dat zij zich zou kunnen verzetten gaat voorbij aan het gegeven dat haar familie besnijdenis hardnekkig verdedigt en aan de actuele situatie in Guinee en Gambia zoals deze blijkt uit de informatie bij het verzoekschrift (bijlagen 17 en 18). Zo bevestigt een rapport van UNICEF van juli 2013 het hoge percentage van besnijdenissen. In Guinee bedraagt dit 96% en in Gambia 76%. Verweerder hanteert dezelfde cijfers doch relateert deze ten onrechte door te wijzen op het gegeven dat deze dateren van acht jaar geleden. Daar er sindsdien geen alomvattende enquête meer geschiedde en UNICEF deze cijfers nog hanteert, blijven deze actueel. Verweerder beweert ten onrechte dat er een afname is van de praktijk. De informatie op basis van de missie van de asielinstanties in 2011 moet worden gerelativeerd. De precieze identiteit van de ondervraagde personen wordt niet meegedeeld en de precieze weergave van de vragen en antwoorden evenmin, zodat deze niet kan worden nagekeken. Bovendien gaat het om weinig gediversifieerde bronnen en rijst de vraag waarom gedetailleerde rapporten van andere gesprekspartners tijdens de missie niet worden vermeld. Zo verwijst verweerder naar een telefonisch gesprek met dr. Kouyaté maar wordt de inhoud niet weergegeven, spreekt hij heel algemeen over een daling en bestaat er geen officiële publicatie die deze bevestigt. Ook mag niet vergeten worden dat besnijdenissen vaak buiten het ziekenhuis geschieden zodat het vreemd is dat er enkel wordt verwezen naar de mening van twee ziekenhuizen. Bovendien gaat het om de persoonlijke overwegingen van een beperkt aantal artsen en zijn hun beweringen niet wetenschappelijk onderbouwd. Verweerder verwijst ook naar een onderzoek in het kader van het 'project ESPOIR' maar dit onderzoek is niet representatief en kan niet worden gehanteerd om te besluiten tot een algemene daling van de praktijk in Guinee. Daarenboven is het niet ondenkbaar dat er een verschil is tussen de gegeven verwachte antwoorden en de realiteit. Vaak is er druk, waardoor ouders die aanvankelijk tegen zijn toch nog overgaan tot besnijdenis. Ook gebeurt het vaak zonder medeweten van de ouders. Bovendien blijkt uit het besluit van het onderzoek dat het niet gaat om definitieve cijfers en sluit dit niet uit dat een groot aantal meisjes nadien nog zal worden besneden. Verweerder verwijst naar een publicatie van UNICEF en UNFPA waaruit een daling van de cijfers zou moeten blijken doch hun recentste gezamenlijke publicatie heeft het over een zeer hoge prevalentiegraad en maakt nergens melding van enige daling. Verweerder stelt bovendien zelf dat de cijfers zoals vermeld nog niet werden gepubliceerd. Verzoekster verwijst opnieuw naar het rapport van UNICEF en stelt dat ook andere recente informatie bij het verzoekschrift bevestigt dat er geen mentaliteitswijziging is (bijlage 19). De praktijk is wijdverspreid en gekoppeld aan traditie, hetgeen het onmogelijk maakt zich hieraan te onttrekken. Het Algemeen Ambtsbericht Guinee bevestigt dit. Verzoekster verwijst naar een aanbeveling door de vzw Intact waarin gesteld wordt dat het niet ernstig is te stellen dat omwille van het profiel een vrouw zich kan weren tegen de praktijk of haar dochter kan beschermen wanneer de prevalentie meer dan 90% betreft. Een aantal van de gesprekspartners van verweerder bevestigt de ernstige gevolgen voor het sociale leven van een weigering om een dochter te laten besnijden. Verweerder brengt geen informatie bij waaruit blijkt dat een onbesneden meisje uit een gewoon milieu kan huwen zoals elke andere vrouw. Het tegendeel is realistischer. Verweerder toont niet aan dat een onbesneden meisje niet verstoten wordt en dat een moeder zich openlijk kan verzetten zonder zelf slachtoffer te worden van verstoting, discriminatie of geweld. Het is onverantwoord om een jonge alleenstaande moeder met haar dochter terug te sturen naar een maatschappij waarin besnijdenis

op grote schaal voorkomt en de overheid onvoldoende bescherming biedt. Verzoekster verwijst naar de invulling van het begrip bescherming in het kader van FGM door UNHCR, zoals deze blijkt uit de bijdragen die bij het verzoekschrift worden gevoegd (bijlagen 15 en 16). Verzoekster herhaalt dat uit het Algemeen Ambtsbericht Guinee blijkt dat er geen afdoende bescherming voorhanden is.

Verzoekster stelt verder dat zij niet op de hoogte is van de initiatieven en campagnes in Guinee omdat zij er slechts zes maanden verbleef en bovendien ondergedoken leefde. Bovendien was zij nog niet op de hoogte van het geslacht van haar ongeboren kind en wist zij niet dat haar kind gevaar liep om besneden te worden. Ook in Gambia is de situatie inzake besnijdenis dramatisch, hetgeen blijkt uit een rapport van het UK Home Office (bijlage 9).

Verzoekster betoogt dat rekening moet worden gehouden met het feit dat zij bij een eventuele terugkeer waarschijnlijk zal worden onderworpen aan een nog ingrijpendere vorm van besnijdenis die moet beletten dat zij in de toekomst zwanger zal worden. Zij heeft geen intern vluchtalternatief in Guinee. Inzake deze mogelijkheid verwijst zij naar artikel 8 van de kwalificatierichtlijn en het standpunt van UNHCR, dat hierover uitdrukkelijk standpunt innam in de materie van besnijdenis in de informatie zoals bij het verzoekschrift gevoegd (bijlage 16). Verzoekster heeft geen mogelijkheid om zich elders in Guinee te vestigen met haar dochtertje. Dit blijkt tevens uit het Algemeen Ambtsbericht Guinee van maart 2013, volgens hetwelk het onredelijk is te verwachten van een alleenstaande jonge moeder met een baby en met beperkte scholing om zich elders te vestigen. Bovendien bevindt zij zich als alleenstaande moeder in een kwetsbare positie, zoals blijkt uit het bij het verzoekschrift gevoegde rapport van april 2013 van Asyls (bijlage 14). Volledigheidshalve merkt verzoekster op dat zij ook in Gambia geen vluchtalternatief heeft, wat blijkt uit het rapport van het UK Home Office (bijlage 9).

Verzoekster doet gelden dat het klimaat in Guinee gekenmerkt wordt door ernstig etnisch geweld ten aanzien van Peul. Diverse bronnen bevestigen het systematische etnische geweld ten aanzien van de Peul. Zo bevestigde een lid van het UFDG aan verweerder per mail het vervolgingsklimaat ten aanzien van de Peul. In 2012 ging de veiligheid verder achteruit. Verzoekster verwijst naar het administratief dossier en wijst op de bezorgdheid van UNHCR en de FIDG. Uit de informatie van verweerder blijkt dat beide hun bezorgdheid uitten over de verslechtering van de situatie na het gewelddadig neerslaan van een betoging van de oppositie op 27 augustus 2012. Sindsdien vielen nog vele slachtoffers blijkens de informatie bij het verzoekschrift (bijlage 15).

In ondergeschikte orde betoogt verzoekster, verwijzende naar hoger gedane uiteenzetting, dat zij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.1.2. Verzoekster legt op datum van 17 februari 2014 door middel van een aanvullende nota de volgende nieuwe elementen neer: een in november 2013 door het Nationaal Instituut van de Statistiek in Guinee, Ministerie van Planning gepubliceerd rapport over besnijdenis in Guinee dat de vaststellingen van het CGVS inzake een mentaliteitswijziging en daling van de prevalentie tegensprekt en een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 14 januari 2014 waarin standpunt werd ingenomen over de informatie van het CGVS en waarin wordt opgemerkt dat de aangehaalde bronnen niet kunnen worden beschouwd als eenduidige en wetenschappelijke aanduiding van een daling van de prevalentie van FGM in Guinee, dat er nauwelijks veroordelingen zijn, dat er geen gegevens voorhanden zijn over een daadwerkelijke bescherming van de vrouw, dat politie en justitie in Guinee vaak niet doeltreffend bescherming bieden en dat niet blijkt hoe realistisch of uitzonderlijk een situatie van bescherming door de ouders in Guinee is nu besnijdenis in Guinee ook soms door andere familieleden geschiedt (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten.

In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.4. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter staving van haar voorgehouden reisweg naar België, en dit ondanks dat zij deze per vliegtuig zou hebben afgelegd. Bovendien legde zij over deze reisweg ongeloofwaardige verklaringen af. Zij bleek niet te weten hoeveel haar reis zou hebben gekost, wist niet of en met welk visum zij reisde en kon evenmin aangeven onder welke naam zij reisde (administratief dossier, stuk 16, p.17; stuk 22, verklaring, nr.35). Deze vaststellingen vormen een negatieve indicatie voor haar algehele geloofwaardigheid.

Verzoekster koppelt haar asielrelaas en haar vrees voor vervolging aan de religieuze achtergrond van haar familie en laat uitschijnen dat zij afkomstig is van een streng religieus gezin dat het wahabisme aanhangt. Uit de informatie die verzoekster bij het verzoekschrift voegt (bijlagen 11 en 12) blijkt dat binnen het wahabisme vrouwen worden beschouwd als derderangsburger en zich dienen te houden aan strikte kledingvoorschriften. Tevens blijkt hieruit dat wahabieten beschikken over hun eigen moskeeën en scholen.

Deze informatie strijdt met verzoeksters verklaringen. Het werd verzoekster toegestaan om haar middelbare school te vervolledigen en zij had zelfs plannen om verder te studeren aan de universiteit. Zij mocht school lopen aan de SOS Herman Gmeiner Technical Senior Secondary School en het werd haar daarbij toegestaan om het schooluniform te dragen, dat niet voldeed aan de kledingvoorschriften binnen het wahabisme. Bovendien kreeg zij op deze school onderricht tegen de praktijk van vrouwenbesnijdenis, die nochtans volgens haar behoorde tot de cultuur van haar familie en waarvan haar familie voorstander was (administratief dossier, stuk 6, p.5-7; stuk 16, p.3-4, 33). Verzoekster genoot ook daarbuiten veel vrijheid. Zo blijkt uit de documenten die zij neerlegt omtrent haar scholing dat zij actief deelnam aan buitenschoolse activiteiten. Zij was lid van de Elite Computer Club en NAPSA, deed aan gemeenschapswerk en zette zich in voor de behoeftigen (administratief dossier, stuk 25: documenten). Daarenboven blijkt uit haar verklaringen dat zij naar de markt kon gaan wanneer zij iets nodig had en ontmoette zij op deze manier A.A. Verder ging zij met deze persoon in 2010 een relatie aan en kon zij deze blijven verderzetten, hetgeen zelfs indien deze relatie in het geheim geschiedde, erop wijst dat zij de nodige ruimte en vrijheid genoot. Uit verzoeksters verklaringen bij het CGVS blijkt bovendien dat haar relatie met A.A. helemaal niet zo heimelijk geschiedde als zij laat uitschijnen in het verzoekschrift. Minstens blijkt hieruit dat haar niets in de weg werd gelegd om deze relatie te onderhouden en dat zij niet werd gecontroleerd. Zo kon zij, nadat zij A.A. ontmoette op de markt, met hem op een date gaan en kon zij ingaan op diens uitnodiging om naar Madina te gaan. Daarenboven verklaarde zij dat A.A. in dezelfde straat woonde als zijzelf en haar familie en stelde zij dat zij doorgaans afspraken bij hem thuis. Zij verklaarde dat zij altijd wanneer zij terugkeerde van school naar het huis van A.A. ging om hem te zien. Tevens verkeerde zij in de mogelijkheid om met hem telefonisch contact te onderhouden wanneer hij niet thuis was. Verzoekster stelde voorts dat zij met A.A. uitging wanneer er activiteiten waren. Zo gingen zij bijvoorbeeld naar clubs en naar feestjes. Verder kende zij de vrienden van A.A., waren deze op de hoogte van hun relatie en hadden deze haar graag. Ook de familie van A.A. was op de hoogte van hun relatie, stemde hiermee in en had verzoekster, die met hen in contact stond, graag (administratief dossier, stuk 16, p.10, 29-33). Daarnaast had zij veel christelijke vrienden, van wie niemand besneden was. Zij beweerde weliswaar dat haar vader hiervan niet op de hoogte was doch dit getuigt hoe dan ook van een grote mate van vrijheid en op het ontbreken van controle op haar gedragingen (administratief dossier, stuk 6, p.8). Uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering afkomstig te zijn uit een strikt wahabistisch milieu. Indien zij werkelijk afkomstig zou zijn uit zulk milieu, kan worden aangenomen dat haar familie haar niet zulke

grote vrijheid zou gunnen, meer toezicht zou uitoefenen op haar doen en laten en stappen zou ondernemen om ervoor te zorgen dat zij de normen zou respecteren die gelden binnen dit milieu.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoekster evenmin aannemelijk dat zij gedwongen zou zijn uitgehuwelijkt aan haar schoonbroer. Haar bewering bij het CGVS dat zij altijd al zou hebben geweten dat zij haar man niet zelf zou kunnen kiezen en dat haar familie voor haar een man zou kiezen (administratief dossier, stuk 6, p.14), kan gelet op het voormelde immers bezwaarlijk ernstig genomen worden. Het is niet plausibel dat haar familie, te meer daar het binnen het wahabisme en voor haar ouders volgens haar verboden was om een vriendje of buitenhuwelijks kind te hebben (*ibid.*, p.4), haar vrijheid gaven, geen toezicht uitoefenden en nooit stappen ondernamen om een eventuele relatie van verzoekster te voorkomen indien zij haar wilden uithuwelijken. Dit klemmt nog des te meer daar verzoekster zelfs nadat aan haar zou zijn meegedeeld dat zij moest huwen en nadat haar relatie met A.A. bekend zou zijn geraakt in staat zou zijn geweest om met hem nog telefonisch contact te hebben en hem zelfs nog kon opzoeken om zwanger te geraken (administratief dossier, stuk 6, p.13; stuk 16, p.33). Het is manifest ongeloofwaardig dat haar familie zelfs na de beslissing om haar uit te huwelijken en na het bekend geraken van haar relatie met A.A. deze relatie niet zou verhinderen.

Verzoekster beweert verder naar aanleiding van het overlijden van haar oudere zus te zijn uitgehuwelijkt aan haar schoonbroer in het kader van een zogeheten sororaatshuwelijk doch zij toont noch het bestaan van deze oudere zus, noch haar huwelijk, noch haar overlijden aan. Verzoekster brengt integendeel een geboorteakte en een gecertificeerde kopie van een geboorteakte bij waaruit blijkt dat zijzelf de eerstgeborene dochter van haar moeder is. Op beide stukken wordt bij de vermelding van de rang van geboorte bij haar moeder (*"Rang de naissance chez la mère"*) vermeld dat verzoekster de eerstgeborene (*"1er Geste"*) is (administratief dossier, stuk 25: documenten). Deze vaststelling maakt dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende sororaatshuwelijk.

De geloofwaardigheid hiervan wordt nog verder ondermijnd doordat verzoekster vage verklaringen aflegde over haar schoonbroer S., met wie zij moest huwen. Ondanks dat haar zus haar in vertrouwen nam en het met haar had over haar problemen en S., kon zij niet preciseren hoe oud de andere echtgenotes van S. waren, of S. met zijn andere echtgenotes al dan niet kinderen had en hoeveel kinderen hij had (administratief dossier, stuk 16, p.19-20).

In de bestreden beslissing wordt daarenboven gemotiveerd dat verzoeksters verklaringen over haar vermeende sororaatshuwelijk bevreemdend zijn in het licht van de informatie over sororaatshuwelijken zoals opgenomen in het administratief dossier. Deze motivering luidt als volgt:

"Voorts blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (SRB – Guinee, les pratiques du lévirat et du sororat – juli 2012) dat een sororaatshuwelijk enkel voorkomt wanneer de overleden zus nog jong is, wanneer er jonge kinderen in het spel zijn en wanneer de man welvarend is. Er wordt daarbij, in het belang van de kinderen, een zus aangesteld om de kinderen van de overledene te beschermen en te voorkomen dat zij worden opgevoed door een vreemde. Het voorstel tot huwelijk komt daarbij voornamelijk van de familie van de overledene, hoewel ook de echtgenoot dit kan voorstellen indien hij de herinnering aan zijn overleden vrouw wil levendig houden. De vrouw kan dit bovendien weigeren maar loopt daarbij het risico als een schande voor de familie te worden aanzien. Het is daarbij merkwaardig dat u bereid bent om buitenechtelijk zwanger te worden, terwijl u beseft dat u daarmee het risico loopt gestraft te worden door uw familie (gehoorverslag CGVS dd 15.07.2013 p.25 en p.31-32), maar anderzijds u zich zo goed als niet verzet tegen dit huwelijk. Bovendien blijkt dat ook uw verklaring dat uw schoonbroer dit huwelijk voorstelde (gehoorverslag CGVS dd 15.07.2013 p.23) terwijl hij geen goede relatie had met uw zus en zij hem ontvluchtte (gehoorverslag CGVS dd 15.07.2013 p.19 en p.24) niet strookt met deze informatie. U erkent verder dat een dergelijk sororaatshuwelijk niet vaak voorkomt in Guinee (gehoorverslag CGVS dd 15.07.2013 p.27) maar geeft als enige reden voor het feit dat u werd gedwongen te huwen de welstand van deze man op, volgens u was er geen enkele andere reden waarom men zou willen dat u met hem huwde (gehoorverslag CGVS dd 15.07.2013 p.24). Dat u daarbij de dochter die uw zus achterliet onvermeld laat zorgt ervoor dat er verder kan getwijfeld worden aan het feit dat u werkelijk dreigde uitgehuwelijkt te worden aan de weduwnaar van uw zus. Deze tegenstellingen met de gangbare praktijken in verband met een sororaatshuwelijk zorgen ervoor dat de waarachtigheid van het door u aangehaalde gedwongen huwelijk onderuit wordt gehaald".

Verzoekster voert geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van de voormelde motivering. Deze vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en blijft onverminderd overeind.

Aangezien uit de informatie omtrent sororaatshuwelijken in het dossier blijkt dat zulke huwelijken doorgaans worden aangegaan met het oog op het verderzetten van de alliantie tussen beide families en vooral de continuering van de opvoeding van de kinderen van de overleden zus tot doel hebben (administratief dossier, stuk 26: landeninformatie), is het bovendien niet aannemelijk dat dermate lang zou zijn gewacht met het uithuwelijken van verzoekster. Haar zus zou reeds zijn overleden op 12 februari 2011. Toch zou men pas in december 2011 hebben gezegd dat zij moest huwen met haar schoonbroer. Bovendien zou het huwelijk pas doorgaan eind juli 2012. Verzoekster bleek voor het lange tijdsverloop tussen beide huwelijken geen reden te kunnen geven (administratief dossier, stuk 16, p.27).

Nog daargelaten de vraag of van haar meer verzetspogingen mochten worden verwacht, is het voorts in het geheel niet geloofwaardig dat verzoekster om het huwelijk te vermijden zou hebben beslist om zwanger te worden en daarbij voor ogen had dat deze zwangerschap het huwelijk zou voorkomen. Zij was zich er immers klaarblijkelijk van bewust dat zij hiermee nog een veel groter onheil over zichzelf afriep (*ibid.*, p.31-32). Het is niet geloofwaardig dat verzoekster er eerst nog voor zou zorgen dat zij haar familie volledig tegen haar in het harnas joeg en slechts dan zou overwegen om te vluchten in plaats van onmiddellijk te overwegen haar land te verlaten.

Nog minder aannemelijk is het dat zij, ondanks dat het risico bestond dat zij reeds zwanger was en ondanks dat zij reeds lichamelijke veranderingen gewaarwerd, in juni 2012 vrijwillig naar Guinee zou zijn gereisd om het huwelijk te regelen en zich hiertegen op geen enkele manier zou hebben verzet. Gezien haar relatie met A.A. en haar geplande zwangerschap duidelijk uiting geven van rebellie tegen haar ouders en zij hiermee bewust tegen hun wet wilde ingaan, is het bijzonder onwaarschijnlijk dat verzoekster op een dermate cruciaal moment en zonder verzet naar Guinee zou reizen om haar huwelijk te regelen. Dat zij zelfs op dit moment niet zou hebben overwogen om haar land en haar familie te verlaten doch integendeel gewillig haar huwelijk zou zijn gaan voorbereiden ondanks dat zij ervan uitging dat haar familie haar zwangerschap zou opmerken is geenszins aannemelijk.

Bijgevolg maakt zij evenmin aannemelijk dat zij kan worden beschouwd als alleenstaande moeder of dat haar dochtertje zou zijn geboren in de omstandigheden zoals zij aanvoert en in een buitenhuwelijkse relatie. Aldus toont zij niet aan dat zij of haar dochtertje een vrees zouden dienen te koesteren ingevolge dit gegeven. Deze op heden aangevoerde vrees kan bovendien bezwaarlijk ernstig worden genomen, gelet op verzoeksters verklaringen tijdens het tweede gehoor bij het CGVS. Wanneer haar aldaar werd gevraagd welke de gevolgen zijn voor buitenechtelijke kinderen in Guinee, verklaarde zij: "*Er zijn geen gevolgen*" en haalde zij vervolgens slechts aan dat zij met de vinger worden gewezen (administratief dossier, stuk 6, p.12). Daarenboven koppelt verzoekster ook deze vrees aan het voorgehouden strikt religieuze profiel van haar familie doch werd reeds hoger vastgesteld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hoe dan ook niet worden aangenomen dat haar familie disproportioneel zou reageren op het beweerdelijk buiten het huwelijk geboren kind. In dit kader kan worden opgemerkt dat het rapport van Asylas dat verzoekster bijbrengt (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 14) stelt dat, hoewel vrouwen en kinderen in radicale moslimfamilies kunnen worden verstoten of geweld kunnen ondergaan, er andere moslimfamilies zijn die hen tolereren. Verder blijkt uit de terecht aangehaalde informatie in de bestreden beslissing dat, hoewel buitenhuwelijkse kinderen in Guinee slachtoffer kunnen worden van uitsluiting, zich een mentaliteitswijziging voltrekt in stedelijke milieus, wat ook verzoeksters leefomgeving is. Zo telt Conakry tal van kinderen die opgroeien zonder vader of moeder, bijvoorbeeld omdat zij buiten het huwelijk geboren zijn of omdat hun ouders zijn gescheiden. Ook in het voormelde, door verzoekster bijgebrachte rapport wordt een duidelijk onderscheid gemaakt tussen de steden en het platteland. Tevens wordt hierin uitdrukkelijk aangegeven dat er op heden een groot aantal alleenstaande moeders woont in de steden in Guinee en dat deze worden onderhouden door hun familie, door kennissen of door hulporganisaties. Verder heeft verzoekster een zekere graad van scholing genoten, beschikt zij over een zelfstandige en mondige persoonlijkheid en kan worden aangenomen dat zij, autonoom of met de hulp van de vader van haar kind en/of diens familie, haar kind kan behoeden tegen de mogelijke nadelige gevolgen die het zou kunnen ondervinden wegens het buiten het huwelijk geboren zijn.

Verzoekster beroept zich voorts op een vrees voor een besnijdenis van haar dochtertje. Zij koppelt deze vrees echter uitdrukkelijk aan haar gedwongen huwelijk en aan het feit dat de man die zij moest huwen voor besnijdenis was. Tevens koppelt zij deze aan het profiel van haar familie. Reeds hoger werd vastgesteld dat noch aan het beweerde gedwongen huwelijk, noch aan het strikt religieuze profiel van haar familie geloof kan worden gehecht. Bijgevolg maakt zij de omstandigheden waarin haar dochtertje zou blootgesteld worden aan het risico te worden besneden niet aannemelijk en toont zij de beweerde vrees voor een besnijdenis van haar dochtertje niet aan.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing op grond van de informatie in het administratief dossier met recht gemotiveerd dat zich in Guinee een daling in de prevalentie van vrouwenbesnijdenissen voordoet en dat er een mentaliteitswijziging optreedt inzake FGM. Verzoekster oefent kritiek uit op de wijze waarop de door het CGVS gehanteerde informatie tot stand kwam en verwijst in dit kader in haar aanvullende nota naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In dit arrest wordt gesteld dat enkele van de in de informatie van verweerder aangehaalde bronnen onvoldoende eenduidig en wetenschappelijk onderbouwd zijn, alsmede dat uit de informatie van verweerder niet blijkt hoe realistisch de beschermingsmogelijkheden inzake FGM zijn in Guinee. Waar verzoekster kan worden gevolgd in haar betoog dat over de precieze cijfers kan worden geredetwist, dient echter te worden opgemerkt dat op basis van het geheel aan bronnen die in de informatie van verweerder zijn opgenomen niet kan worden betwist dat zich in Guinee wel degelijk een daling in de prevalentie van vrouwenbesnijdenissen voordoet en dat er sprake is van een mentaliteitswijziging met betrekking tot FGM. Aldus dient eveneens te worden besloten dat er in Guinee, zeker in stedelijke milieus, een groeiend draagvlak is tegen FGM en voor personen die zich tegen FGM willen verzetten of hun dochter hiertegen willen beschermen, minstens dat het verzet tegen FGM geen gegronde vrees voor vluchtelingenrechtelijke vervolging inhoudt.

Derhalve toont verzoekster, die blijkens de informatie van verweerder als ouder de hoofdverantwoordelijkheid heeft over een eventuele besnijdenis van haar dochtertje, niet aan dat zij, zo zij al geconfronteerd zou worden met een vraag tot besnijdenis van haar dochtertje, deze besnijdenis niet zou kunnen weigeren. Evenmin toont zij aan dat of in welke omstandigheden zij of haar dochtertje ingevolge dergelijke weigering zouden worden gevisieerd of vervolgd. De algemene stelling dat het in Guinee voorkomt dat dochters tegen de wil van hun ouders en door andere familieleden worden besneden kan hiertoe geenszins volstaan. Het is aan verzoekster om *in concreto* aannemelijk te maken dat of in welke omstandigheden zij dit vreest en zij blijft hier, mede gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake haar profiel, het profiel van haar familie en haar asielrelaas, in gebreke.

Zelfs indien zij en haar dochtertje zouden riskeren te worden gevisieerd of vervolgd, dan nog toont verzoekster niet aan dat zij zich in Guinee niet tot de autoriteiten zou kunnen richten teneinde de nodige bescherming te bekomen. Haar verwijzing naar het lage aantal veroordelingen en naar het gebrek aan exacte cijfers over hoe realistisch de beschermingsmogelijkheden zijn, kan niet volstaan om aan te tonen dat zij geen bescherming zou kunnen bekomen van de Guineese autoriteiten indien zij hierom zou verzoeken. In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat, om te kunnen spreken van bescherming, de door de autoriteiten geboden bescherming niet absoluut dient te zijn of gericht moet zijn tegen elke daad van een derde. Uit de informatie van verweerder blijkt voorts dat FGM in Guinee strafbaar is gesteld, dat een vrouw de mogelijkheid heeft om, hierin eventueel bijgestaan door een ngo, klacht in te dienen en dat een vrouw die klacht indient doorgaans gehoord zal worden door de autoriteiten. Dat veel vrouwen weigerachtig zijn om klacht in te dienen tegen hun familie, doet aan deze mogelijkheid geen afbreuk.

De informatie die verzoekster neerlegt kan aan het voorgaande geen afbreuk doen.

In het neergelegde Algemeen Ambtsbericht Guinee van maart 2013 wordt integendeel eveneens melding gemaakt van het wettelijk verbod op FGM in Guinee en van een, zij het lichte, afname van besnijdenis onder hoogopgeleiden in de steden. Voorts blijkt hieruit dat het de moeder is die in de eerste plaats de verantwoordelijkheid neemt voor een besnijdenis. Tevens wordt hierin gesteld dat het voor vrouwen die hoogopgeleid en economisch zelfstandig zijn of die een partner hebben die hun keuze respecteert mogelijk is om in de stad een besnijdenis te voorkomen. Verder blijkt hieruit dat er verschillende nationale en internationale ngo's actief de praktijk van FGM proberen te bestrijden en bemiddeling, opvang en bescherming pogen te bieden (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 13).

In het artikel inzake besnijdenis in de Sahel-regio wordt weliswaar gesteld dat vrouwenbesnijdenis in Guinee veel blijft voorkomen doch aangezien het gaat over vrouwen boven de vijftien jaar kan dit bezwaarlijk gelden als weerlegging van het gegeven dat zich recent en bij de jonge generatie, vooral in de steden, een dalende tendens voordoet. Bovendien wordt in dit artikel andermaal bevestigd dat het draagvlak voor vrouwenbesnijdenis, zelfs in die landen waarin bijna alle vrouwen worden besneden, afneemt en dat er wetgeving tegen vrouwenbesnijdenis is (*ibid.*, bijlage 17).

Verweerder repliceert inzake het rapport van UNICEF terecht dat dit gebaseerd is op cijfers van eerder gedateerde onderzoeken waarvan het meest recente stamt uit 2006, zodat dit geen afbreuk vermag te doen aan de recentere informatie in het administratief dossier. Bovendien kan ook ten aanzien van dit rapport worden opgemerkt dat de hierin gehanteerde cijfers betrekking hebben op het aantal besneden

vrouwen tussen de 15 en de 49 jaar. Bijgevolg laten zij hoe dan ook niet toe enige uitspraak te doen over een recente daling in de prevalentie van FGM bij de jongere generatie (*ibid.*, bijlage 18).

Dezelfde bemerking kan worden gemaakt met betrekking tot het artikel getiteld *"In Guinea, one girl's story of violence reveals a commonplace nightmare"* en de hierin vermelde cijfers (*ibid.*, bijlage 19).

De algemene aanbeveling door de vzw Intact waarin gesteld wordt dat het niet ernstig is te stellen dat omwille van het profiel een vrouw zich kan weren tegen de praktijk of haar dochter kan beschermen wanneer de prevalentie meer dan 90% betreft, kan niet volstaan om afbreuk te doen aan de specifieke en recente informatie van het CGVS (*ibid.*, bijlage 20).

Daarenboven legt verzoekster door middel van een aanvullende nota een in november 2013 door het Nationaal Instituut van de Statistiek in Guinee, Ministerie van Planning gepubliceerd rapport neer over besnijdenis in Guinee. In tegenstelling met wat zij laat uitschijnen, spreekt dit rapport de vaststellingen van het CGVS inzake een mentaliteitswijziging en een daling van de prevalentie van FGM geenszins tegen. Uit dit rapport blijkt integendeel dat zich wel degelijk zulke mentaliteitswijziging en een gevoelige daling van de prevalentie van FGM hebben ingezet (rechtsplegingsdossier, stuk 8). Dit blijkt duidelijk uit een samenlezing van tabellen 17.2 tot 17.5 in dit rapport. Hieruit blijkt eveneens dat deze tendens zich voornamelijk in de steden voordoet, en dit bij uitstek in Conakry, waar verzoekster verbleef voor haar vertrek. Voorts blijkt uit dit rapport dat de opleiding van de moeder van invloed is en de prevalentie van het aantal besneden dochters van moeders die, zoals verzoekster, minstens het middelbaar onderwijs hebben vervolledigd, lager ligt. Aldus bevestigt deze informatie dat het voor verzoekster, die de nodige scholing heeft genoten en een zelfstandig en mondig profiel vertoont, mogelijk is om in een stedelijk milieu in Guinee de noodzakelijke voorwaarden te creëren om haar dochter te beschermen tegen FGM.

In zoverre verzoekster verwijst naar artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet, kan worden opgemerkt dat dit artikel met ingang van 1 september 2013 werd opgeheven. Bijgevolg kan de schending van dit artikel niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing. Verzoekster gaat in haar betoog dat het CGVS moet bewijzen dat zij niet opnieuw zal worden vervolgd en in de stelling dat zij vreest opnieuw te zullen worden besneden bovendien volledig voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Ook legde een medisch attest neer (dd 07.05.2013) waarin wordt vermeld dat u een besnijdenis type II onderging. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat herbesnijdenis in Guinee enkel aan de orde is in twee zeer specifieke gevallen tijdens de herstelperiode na de eerste besnijdenis. Met name na een 'medische besnijdenis' of na een oppervlakkig uitgevoerde besnijdenis is herbesnijdenis mogelijk. Wel kan ook een echtgenoot een tweede besnijdenis vragen. Dit doet zich evenwel enkel voor in zeer uitzonderlijke situaties en wanneer het om minderjarigen gaat (SRB, 'Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)', Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p. 12). Uit geen van uw verklaringen blijkt dat u zich bevindt in één van bovenvermelde situaties waarin herbesnijdenis tot de mogelijkheden behoort. Zodoende zijn er goede redenen om aan te nemen dat u niet zal worden herbesneden."

Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij door verzoekster niet dienstig wordt aangevochten, door de Raad overgenomen.

Gelet op het voormelde, kan verzoeksters betoog inzake haar behoren tot een kwetsbare groep als alleenstaande, laaggeschoolde moeder met een buitenhuwelijks en onbesneden kind niet worden aangenomen. Evenmin toont zij, in acht genomen het voormelde, aan dat of hoe artikel 27 van het PR CGVS, artikel 3 van het IVRK en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie *in casu* zouden zijn geschonden zodat deze schendingen niet dienstig worden aangevoerd.

Verzoekster voert nog aan dat zij slachtoffer dreigt te worden van etnisch geweld en dat haar etnie systematisch wordt vervolgd. Zij maakt deze vrees voor vervolging echter niet aannemelijk. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat zij nooit eerder tijdens de procedure aanhaalde dat haar etnie systematisch wordt vervolgd of dat zij ingevolge hiervan een vrees voor vervolging koestert. Uit de informatie die zij bij het verzoekschrift voegt kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie in Guinee van zulke aard is dat zij aldaar ingevolge haar loutere aanwezigheid en etnie dreigt te worden geviséerd of vervolgd (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 21). Hieruit blijkt slechts dat de voorbije jaren een aantal spanningen en verkiezingsgerelateerd geweld plaatsvonden in Guinee en dat in 2013 een incident plaatsvond waarbij er in de regio rond Nzerekore naar aanleiding van de moord door een lid van de Guerze stam op een etnische Konianke geweld uitbrak tussen leden van beide stammen. Met beide gegevens wordt voorts terdege rekening gehouden in de informatie zoals opgenomen in het administratief dossier en ook uit deze informatie kan niet worden afgeleid dat de situatie in Guinee van

zulke aard is dat verzoekster er louter ingevolge haar aanwezigheid en etnische aanhorigheid zou riskeren te worden vervolgd (stuk 26: landeninformatie).

De neergelegde documenten en informatie, zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 25) en zoals bij het verzoekschrift gevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 1), bevatten voor het overige geen concrete elementen of gegevens die aan het voorgaande afbreuk zouden kunnen doen of in hoofde van verzoekster het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging kunnen aantonen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Voor zover verzoekster zich om de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de hoger aangehaalde elementen, kan dienstig worden verwezen naar de gedane vaststellingen dienaangaande sub 2.2.4. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster laat de bestreden beslissing voor het overige geheel ongemoeid, daar waar hierin omtrent de algemene veiligheidssituatie in haar land van herkomst wordt gemotiveerd als volgt:

“Wat betreft de algemene veiligheidssituatie die in uw land heerst, zijn de verschillende informatiebronnen die werden geraadpleegd het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Er werden inderdaad mensenrechtenschendingen begaan door de veiligheidstroepen van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van de parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen zijn rustig verlopen op 28 september 2013 en er viel sindsdien geen enkel belangrijk incident te melden. De voorlopige resultaten geven de regeringspartij als overwinnaar aan. De klachten van de oppositie over ongeregeldeheden worden momenteel onderzocht door het Hooggerechtshof. Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlands of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt het bestaan aan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen enkele gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen, moeten we derhalve wel besluiten dat we in Guinee momenteel niet in een situatie zitten die onder het toepassingsveld valt van artikel 48/4, §2 (zie informatiefarde van de landen, COI Focus "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid", oktober 2013)”.

De voormelde motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij door verzoekster niet dienstig wordt weerlegd of betwist, door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.2.6. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht niet worden aangenomen.

2.2.7. Evenmin kan worden aangenomen dat het redelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden. Dit beginsel is immers enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing en de bestreden beslissing staat, zo blijkt uit het voorgaande, geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.2.8. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS